

[Vagn Bro.]

er Brug for en saadan Nyskabning paa dette Omraade. Jeg maa ogsaa tillade mig at sige, at de Oplysninger, som ledsager Udvalgsbetænkningen, forkommer mig at lide af adskillige Brøst.

Jeg skal nu først gøre den Bemærkning paa Mindretallets Vegne — og den skal ogsaa være vendt mod den ærede Ordfører —, at Talen om, at vi i Virkeligheden var imod et jydsk Universitet er ingenlunde rigtig. Vi er imod, at vi i Dag, i den vanskelige Tid, vi befinder os i, lægger Grundlaget til en Universitetsundervisning, som jo med det samme vil medføre en vis Udgift, og som i sine økonomiske Konsekvenser er ganske uberegnelig. Jeg vil for min Part mene, at det er en daarlig Tid til at samle Sympati for en saadan Tanke, og en saadan Sympati burde efter min Mening være til Stede, ikke alene fra den jydsk Befolkning i sin Helhed, men fra hele Landets Befolkning. Derfor er vi Modstandere i Øjeblikket, i en saa økonomisk vanskelig Tid som den nuværende, af at gaa med til det foreslaaede.

Men bortset fra dette har vi ogsaa vore betydelige principielle Betæneligheder ved et Forslag som det foreliggende. Det vilde dog have været rimeligere, at vi her fra Rigsdagens Side gik til selve Ondets Rod. Nu gaar vi efter min Mening den besynderligst mulige Vej, idet vi ved at skabe en ny Universitetsundervisning et Sted til, altsaa i Aarhus, i hvert Fald ikke vil naa hen til en Formindskelse af Studenterproduktionen. Den ærede Ordfører sagde, at det er ikke Universiteterne, der uddanner Studenterne. Nej, det er saa sandelig sandt. Men det er Rigsdagen, som bestemmer, paa hvilken Maade Studenterne skal kunne erhverve Adgang til et Universitet, og det er Rigsdagen, som derefter bestemmer, hvor mange Universiteter vi skal have. Det var i og for sig en ganske ejendommelig Argumentation, at fordi det ikke er Universiteterne, der uddanner Studenterne, skulde vi, som er den danske Rigsdag, der bestemmer Universiteternes Antal og Maaden, hvorpaa man bliver adgangsberettiget til Universiteterne, lade den ene Side, det helt til Grund liggende, ganske ligge og sige: Da vi nu en Gang har en betydelig Overproduktion, maa vi, som i øvrigt har i vor Magt at begrænse denne, have et Universitet til. Denne Argumentation fører ingen Steder hen. Vor principielle Betragtning er den, at det havde været rimeligere, om vi netop søgte at raade Bod paa det, som alle erkender er

Ondets Rod. I Stedet for dette, gaar vi derhen, at vi lægger Grunden til en saakaldt Universitetsundervisning, i Virkeligheden et nyt statsdrevet Universitet. Det kan ikke nytte, at den ærede Ordfører vil søge at bestride dette. Der er ikke Skygge af Tvivl om, og alle i denne Sal vil kunne forstaa, at i det Øjeblik man har lagt dette Grundlag, vil Resultatet blive, at vi faar et Universitet til. Hvor hurtigt dette vil gaa, kan vi ikke sige i Dag, men Resultatet vil blive et Universitet, som i den Forstand er statsdrevet, at Driften vil være at afholde af den danske Stat; om saa Universitet eller Aarhus opfører disse eller hine Bygninger, er en Sag for sig. Den Udtalelse, vi bruger i vor Betænkning, at det bliver et statsdrevet Universitet, kan hverken den ærede Ordfører eller nogen anden vende sig imod. Vi finder derfor, at det havde været rimeligere, om vi i en Tid, hvor alle er enige om, at der er afgjort Overproduktion af Studenter — jeg har ikke hørt nogen i denne Sal gaa imod den Betragtning — havde vendt os mod Grundlaget, havde søgt at foretage den Sigtning, som er nødvendig. Sagen er jo den — det kan sikkert heller ikke bestrides, vi har ærede Medlemmer i denne Sal, som er i høj Grad knyttede til Københavns Universitet —, at man fra Universitetets Side mener, at der i Virkeligheden ikke foretages nogen Sigtning, og at et meget stort Antal af de unge Mennesker, som i Dag paabegynder Studeringerne ved Københavns Universitet, fylder op i Universitetets Høresale og Laboratorier, men ikke er i Stand til paa det Grundlag, de medbragte fra Gymnasieundervisningen, at fuldføre deres Studium. Det er et uomtvisteligt Faktum, og der er efter min Mening den Ting at sige derom, at det ikke er rigtigt handlet, hverken overfor de paagældende eller deres Forældre, at man lader dem studere i saa og saa lang Tid, i værste Fald tilendebringer de ikke deres Studier, og i bedste Fald staar de i Virkeligheden med ganske overordentligt svage Muligheder. Vi har for nylig set, at en stor Gruppe af unge Kandidater med fortræffelige Eksamineringer, de unge Jurister, har holdt et Møde her i København, hvor de har gjort Rede for, hvor uhyre vanskeligt en saadan Mand med bedste Karakter i Dag er stillet, hvorledes 50—100, i det højeste 150 Kr. om Maanednen er for Haanden for den paagældende, hvis han i det hele taget ikke bliver helt arbejdsløs. Derfor er det, vi fra vor Side mener — og jeg maa tillade mig at sige, at jeg ser vanskeligt, at man kan imødegaa dette sagligt, idet ingen bestrider,